

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCFADDEN, FREIDA

Menajera e cu ochii pe tine / Freida McFadden ; trad. din lb. engleză și note: Mihaela Apetrei. - București : Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-273-1

I. Apetrei, Mihaela (trad. ; note)

821.111

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE HOUSEMAID IS WATCHING

Copyright © 2024 by Freida McFadden

All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

FREIDA MCFADDEN

MENAJERA E CU OCHII PE TINE

*Traducere din limba engleză și note de
Mihaela Apetrei*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

PROLOG

E sânge peste tot.

N-am văzut niciodată atâta sânge. S-a îmbibat în covorul crem, scurgându-se printre scândurile pardose-
lii, împrôșcând picioarele măsuței de cafea din lemn de
stejar. Picături perfect ovale care și-au croit drum până
la canapeaua din piele de culoare deschisă și pârâiașe
care se scurg pe zidul ca de alabastru.

Parcă nu se mai termină. Oare dacă cercetez ca
lumea, o să găsesc picături de sânge și pe mașina din
garaj? Și pe firele de iarbă ale peluzei? În supermarketul
din cealaltă parte a orașului?

Mai rău de-atât, e din belșug și pe mâinile mele.

Ce mizerie. În ciuda faptului că nu am prea mult
timp, sunt disperată să-l curăț pe tot. Când există o
pată, mai ales pe covor, am învățat că e bine s-o cureți
repede, înainte să rămână definitiv în țesătură. Odată ce
se usucă, n-o mai scoți cu nimic.

Din păcate, indiferent cât de tare frec, n-o să-i fie
de niciun folos trupului fără viață care zace prăbușit în
mijlocul bălții de sânge.

Evaluez situația. OK, e grav. E de așteptat să-mi
găsești amprentele împrăștiate prin toată casa, dar roșul
închis închegat sub unghii și în liniile care-mi brăz-
dează palma va fi mult mai greu de explicat. Pata tot mai

întunecată de pe pieptii cămășii nu e genul de lucru de care pot scăpa cu una, cu două. Am dat de necaz rău de tot.

Asta *dacă* mă prinde cineva.

Îmi cercetez palmele, cântărind argumentele pro și contra spălării sângelui, versus varianta de-a o șterge naibii cât mai repede de-aici. Dacă îmi curăț mâinile, pierd secunde prețioase în care aș putea fi prinsă. Dacă plec imediat, o să ies pe ușă cu palmele pline de sânge și voi mânji tot ce ating.

Moment în care se aude soneria de la ușă.

Ecoul ei răsună prin toată casa, în timp ce eu rămân încremenită în loc, prea speriată ca să mai respir.

— E cineva acasă? strigă de afară o voce cunoscută.

Te rog, pleacă. Te rog.

Casa este scufundată în tăcere. Persoana de la ușă o să-și dea seama că nu-i nimeni aici și va decide să revină altă dată. Trebuie s-o facă. Dacă nu, sunt terminată.

Soneria se aude iar.

Du-te de-aici. Te rog, vezi-ți de drum.

Nu sunt vreo credincioasă, dar în clipa asta mai că-mi vine să mă prăbușesc în genunchi. Mă rog, aș face-o dacă n-ar însemna să mă murdăresc și mai tare de sânge.

Persoana de-afară trebuie să înțeleagă că nu-i nimeni acasă. Nu suni la ușa omului mai mult de două ori. Însă, chiar când îmi spun că există o șansă să scap basma curată, mânerul ușii începe să se zguduie. Iar apoi să se răsucescă.

Oh, nu. Ușa nu-i încuiată. Cam în cinci secunde, persoana din fața intrării va fi înăuntru. Va păși în living. Și atunci va vedea...

Asta.

Decizia a fost luată. Trebuie să fug. N-am timp să mă spăl pe mâini. N-am timp să-mi fac griji pentru urmele însângerate de tălpi pe care s-ar putea să le las în urmă. Trebuie să plec de-aici.

Sper doar ca nimeni să nu descopere ce-am făcut.

LBRIS

We know
books

PARTEA I

UNU

CU TREI LUNI ÎN URMĂ

MILLIE

Îmi place la nebunie casa asta.

Îmi place la nebunie totul la casa asta. Îmi place peluza enormă din față și peluza și mai mare din spate (chiar dacă ambele au început să prindă o culoare ușor maronie). Îmi place faptul că livingul e atât de mare, încât în el au loc lejer *mai multe piese de mobilier*, nu doar o canapea micuță și un televizor. Îmi plac ferestrele uriașe care dau spre străduțele din cartier, despre care am citit într-o revistă că este una dintre cele mai bune zone în care să-ți crești copiii.

Și, mai presus de orice, îmi place la nebunie că este a mea. Clădirea de la numărul 14 de pe strada Locust este cu totul și cu totul a mea. Mă rog, OK, treizeci de ani de ipotecă și rate, dar va fi cu totul a mea. Nu mă pot abține să nu mă gândesc neîncetat la cât de norocoasă sunt și îmi tot trec degetele peste pereții noului meu living, pe care-i privesc de foarte aproape, ca să admir tapetul cu flori, nou-nouț.

— Mama pupă iar casa! chițăie o voce în spatele meu.

Mă îndepărtez iute de perete, cu toate că fiul meu de nouă ani nu m-a prins, totuși, cu vreun iubit secret. Nu mă rușinez câtuși de puțin pentru iubirea pe care-o am pentru această casă. Aș vrea să mi-o strig din terasa de pe acoperiș. (Avem o terasă spectaculoasă pe acoperiș. *Îmi place la nebunie casa asta.*)

— Tu n-ar trebui să despachetezi? îl întreb.

Cutiile și mobila lui Nico au fost depozitate la el în cameră, așa că ar fi cazul să se apuce de despachetat, însă tot ce face este să arunce neîncetat cu mingea de baseball în perete — în peretele meu acoperit cu un minunat tapet floral — și apoi s-o prindă. Nu locuim decât de cinci minute în casa asta și este deja hotărât s-o distrugă. O văd în ochii lui de un căprui întunecat.

Nu-i vorba că nu-mi iubesc fiul mai mult decât orice pe lume. Dacă m-aș afla într-una dintre situațiile acelea ipotetice în care ar trebui să aleg între viața lui Nico și casa asta, *firește* că l-aș alege pe Nico. Nici nu încap discuție.

Dar zic și eu, dacă o să strice în vreun fel locuința asta, o să fie pedepsit până când o să-i dea tuleiele.

— Despachetez mâine, spune Nico.

Filozofia lui în viață pare să fie că orice lucru poate fi făcut mâine.

— Sau ce-ar fi să începi chiar acum? îi sugerez eu.

Nico aruncă mingea în aer cât să atingă un pic tavanul. Dacă am fi avut ceva cât de cât valoros aici, în casă, în momentul ăsta cred c-aș fi făcut atac de cord.

— Mai târziu, insistă el.

Adică niciodată.

Mă uit spre scara care duce la etaj. Da, avem și o *scară!* O scară în toată regula. Da, treptele ei scârțâie la fiecare pas și există șansa ca, dacă te prinzi mai zdravăn

de balustradă, aceasta să cadă cu totul. Dar avem scări care duc spre *un cu totul alt nivel al casei.*

E ușor să-ți dai seama că am trăit mult prea mult în New York. Am ezitat să mă întorc în Long Island după evenimentele petrecute ultima dată când am locuit aici, dar asta s-a întâmplat cu aproape două decenii în urmă — un trecut îndepărtat.

— Ada? strig în direcția scărilor. Ada, poți veni încoace?

Câteva clipe mai târziu, pe palierul de la etaj se ițește scăfârlia fiicei mele de 11 ani. Îi văd părul negru, vălurit, și ochii închiși la culoare ațintiți spre mine. Sunt la fel ca ai fratelui ei, moșteniți de la tatăl lor. Spre deosebire de Nico, Ada categoric și-a despachetat lucrurile încă de când am ajuns. Este o elevă de nota zece pe linie — genul care-și face temele fără să fie împinsă de la spate, cu o săptămână înainte de termen.

— Ada, ai terminat cu despachetatul?

— Aproape.

Nicio surpriză în privința asta.

— Crezi c-ai putea să-l ajuți și pe Nico să-și scoată ce are prin cutii?

Ada dă din cap fără să ezite.

— Desigur. Haide, Nico.

Nico realizează imediat că situația asta este cea mai bună ocazie ca sora lui să facă toată treaba.

— OK! acceptă el bucuros.

Apoi, într-un final, încetează să mă mai terorizeze cu mingea aia de baseball și se repede spre scară, sărind câte două trepte ca s-o urmeze pe Ada în camera lui. Dau să-i spun fetei să nu facă ea toată treaba, dar e o cauză pierdută. În acest moment, am și eu vreo șaiszeci de cutii de golit. Cât timp lucrurile sunt duse la bun sfârșit, o să fiu mulțumită.

Suntem extrem de norocoși că am reușit să cumpărăm această casă. Am pierdut cam de cinci-șase ori războiul ofertelor din cartier și casele nici măcar nu erau atât de frumoase ca asta. Am crezut că mai repede îngheață iadul decât să avem noi șansa de a pune mâna pe această fostă fermă, extrem de pitorească, într-o zonă cu școli publice atât de bine cotate. Aproape că am plâns de bucurie când m-a sunat agentul imobiliar ca să-mi spună că este a noastră. Și cu zece la sută mai ieftină decât prețul cerut!

Universul trebuie să fi decis că merităm și noi un pic de noroc.

Mă uit pe fereastra de la stradă la camionul parcat în față. Casa este la un capăt de stradă de formă rotundă, așa-numitul *cul-de-sac*¹, alături de alte două case, iar peste drum văd silueta cuiva la o fereastră. Noii noștri vecini, probabil. Sper că sunt prietenoși.

Dinspre camion se aud niște bubuituri, așa că deschid larg ușa ca să văd ce se întâmplă. Alerg afară exact la timp ca să-mi văd soțul coborând din camion alături de unul dintre prietenii lui, care a fost de acord să ne ajute cu mutarea. Eu voiam să angajăm o firmă specializată, dar bărbatul meu a insistat că se descurcă el, alături de prietenii aduși în ajutor. Și trebuie să recunosc: e nevoie să economisim fiecare bănuț dacă vrem să o scoatem la capăt cu ratele pentru ipotecă. Chiar și cu zece la sută sub prețul inițial, casa de vis nu a fost ieftină.

Soțul meu ține de un capăt al canapelei pentru living, iar tricoul transpirat i s-a lipit tot de piept. Mă crispez toată, pentru că are 40 de ani și ultimul lucru de care am avea nevoie este să-și distrugă spatele. Când am planificat mutarea, i-am explicat îngrijorarea mea, iar el s-a purtat de parcă ar fi fost cel mai caraghios lucru pe

¹ Capăt de stradă, de obicei de formă rotunjită, cu sau fără sens giratoriu, unde pot întoarce mașinile.

care l-a auzit vreodată, cu toate că eu am dureri de spate o dată la două săptămâni. Și nu de la ridicatul vreunei canapele. Ci, pur și simplu, mă apucă și de la un *strănut*.

— Vrei să ai grijă, Enzo? Îl atenționez eu.

Ridică privirea spre mine și când îmi zâmbește, mă topesc toată. Este normal? Și celelalte femei măritate de unsprezece ani simt uneori că li se taie picioarele când își văd bărbații?

Nu? Doar mie mi se întâmplă?

Adică, firește, nu pătesc asta chiar în *fiecare minut*. Dar, frate, încă reușește să mă stârnească. Nu-i vreo problemă că pare să devină, în mod inexplicabil, tot mai sexy cu fiecare an. (În timp ce eu mai îmbătrânesc un an și atâta tot.)

— Am grijă, insistă el. Iar canapeaua asta? E ușoară! Nici n-o simți.

La replica asta, tipul care ține de celălalt capăt își dă ochii peste cap, fără nicio îndoială. Însă, hai să recunoaștem, nu-i vreo canapea masivă și grea. Am luat-o de la IKEA, ceea ce e un progres față de cea de dinainte, pe care am luat-o de pe un trotuar. Enzo avea o teorie: cele mai bune obiecte de mobilier provin de pe trotuarul din fața apartamentului nostru.

De-atunci ne-am maturizat un pic. Sper.

În timp ce Enzo și prietenul lui cară canapeaua în locuința noastră frumoasă și nouă, ridic privirea ca să mă uit la casa de peste drum. Numărul 13 de pe strada Locust. În continuare acolo se află cineva care mă privește de la fereastră. În casă este întuneric, așa că nu pot să văd prea mult, însă acea siluetă stă neclintită acolo.

Cineva ne urmărește.

Însă nu-i nimic de speriat în asta. Oamenii din casa respectivă sunt noii noștri vecini și sunt sigură că și ei sunt curioși în legătură cu noi, vor să știe cine suntem. Ori de câte ori zăream un camion cu mobilă în fața

blocului în care locuim, la fel mă uitam și eu pe fereastră, ca să văd cine se mută, iar Enzo râdea și-mi spunea să nu mai spionez și mă duc să mă prezint.

Asta este diferența dintre mine și el.

Mă rog, nu e *singura* diferență.

În încercarea de a-mi schimba felul de-a fi și de a mă arăta mai prietenoasă, precum soțul meu, ridic mâna ca s-o salut pe silueta aceea. Poate că așa am făcut deja cunoștință cu vecinul de la numărul 13, pe strada Locust.

Doar că persoana de la fereastră nu-mi răspunde la salut. În schimb, transperantele plesnesc închizându-se, iar silueta dispare.

Bine ați venit în cartier.

DOI

Enzo cară în casă ultimele cutii, în timp ce eu rămân în mijlocul peluzei uriașe, amânând despachetatul în favoarea fanteziei despre cum va arăta peluza după ce o va revigora soțul meu. Enzo este un vrăjitor când vine vorba despre lucrurile acestea — așa ne-am și cunoscut. Iarba de aici pare aproape o cauză pierdută, cu peticele ei maronii și pământul sfărâmițos, dar știu că într-un an de-acum înainte o să avem cea mai frumoasă peluză din capătul ăsta de stradă.

În timp ce stau așa, pierdută în fanteziile mele, ușa casei vecine — numărul 12 pe strada Locust — se deschide larg. Din casă iese o femeie cu părul în șuvițe caramel, tuns bob, îmbrăcată cu o bluză albă, cambrată, fustă roșie și pantofi cu toc cui, numai buni de scos ochii cuiva. (De ce-mi vin în minte numai astfel de lucruri?)

Spre deosebire de vecina de peste drum, ea pare prietenoasă. Ridică mâna într-un salut entuziast și traversează poteca scurtă de piatră cubică ce ne separă proprietățile.

— Bună! țâșnește ea spre mine. *Este* grozav să ne cunoaștem, în fine, noii vecini! Sunt Suzette Lowell.

Îi strâng în palmă mâna cu o manichiură impecabilă și sunt răsplătită cu o strângere impresionant de fermă pentru o femeie.

— Millie Accardi.

— *Mă bucur nespus să te cunosc, Millie, spune ea. O să-ți placă la nebunie să locuiești aici.*

— Deja îmi place, îi răspund cu sinceritate. Casa este uluitoare.

— Oh, chiar e, dă din cap Suzette. A stat goală o vreme pentru că, înțelegi și tu, o casă atât de mică e greu de vândut. Dar am știut, pur și simplu, că se va găsi pentru ea familia potrivită.

Mică? Femeia asta îmi insultă casa?

— Mă rog, mie îmi place la nebunie.

— Oh, da. Este atât de cochetă, nu-i așa? Și...

Mătură cu privirea treptele de la intrare ușor dărăpănate, pe care Enzo jură că o să le repare. Este un alt punct de pe lungă listă de reparații pe care va trebui să le facem.

— Rustică. *Atât* de rustică.

OK, categoric îmi insultă casa. Dar nu-mi pasă. Mie tot îmi place la nebunie. Nu contează pentru mine ce crede un vecin îngâmfat.

— Lucrezi undeva, Millie? mă întrebă Suzette, cercetându-mi chipul cu ochii ei de un verde-albăstrui.

— Sunt asistentă socială, rostesc cu o notă de mândrie în glas.

Chiar dacă fac deja de ceva ani meseria asta, tot sunt mândră de ea. Da, poate că este epuizantă, te afectează sufletește și plata nu e cine știe ce. Dar mie tot îmi place.

— Dar tu?

— Sunt agentă imobiliară, spune ea cu aceeași mândrie.

Ah, asta explică felul în care defăima casa în limbajul ei de domeniu imobiliar.

— Piața e pe cale să explodeze.

Ei bine, asta așa e. Acum îmi dau seama că Suzette nu a fost implicată în niciun fel în vânzarea acestei case. Dacă chiar este ce zice, cum de vecinii ei nu i-au cerut să le vândă ea proprietatea?

Enzo apare dinspre camion ducând alte cutii, cu tricoul lipit în continuare de piept și părul lui negru ud de transpirație. Îmi amintesc că am umplut cu cărți unele dintre cutiile alea și mi-am făcut griji să nu cumva să devină prea grele. Iar acum el cară nu doar una, ci două puse una peste alta. Mă doare spatele numai când mă uit la el.

Suzette îl privește și ea, urmărindu-i traseul de la camion spre ușa casei, cu un zâmbet lățindu-i-se pe buze.

— Tipul care vă ajută la mutare e *sexy rău de tot*, comentează ea.

— De fapt, ăla e soțul meu.

Rămâne cu gura căscată. Pare că despre el are o părere mai bună decât despre casă.

— Pe bune?

— Îhî.

Enzo a lăsat cutiile în living și iese ca să mai aducă și altele. De unde are atâta energie? Înainte să ajungă la camion, îi fac semn cu mâna.

— Enzo, vino s-o cunoști pe noua noastră vecină, Suzette.

Suzette își netezește iute bluza și-și dă pe după ureche o șuviță din părul ei de culoarea caramelului. Dacă ar fi avut timp, sunt sigură că ar mai fi aruncat o otheadă în oglinjoara cutiutei cu pudră și și-ar fi împros-pătat rujul. Dar nu-i timp pentru așa ceva.

— Bună! repede ea o mână întinsă către Enzo. Îmi pare atât de bine să te cunosc! Enzo, nu?

El îi strânge mâna și-i aruncă un zâmbet larg, care face să i se încrețească evantaiul din colțul ochilor.

— Da, eu sunt Enzo. Iar tu ești Suzette?

Femeia chicotește și dă îndatoritoare din cap. Reacția ei pare un pic exagerată, însă, cinstit vorbind, soțul meu a decis să-și afișeze tot farmecul. Enzo trăiește aici de douăzeci de ani și, când vorbim la cină, accentul lui este moderat. Însă când vrea să fie fermecător, îl lasă în forma lui brută, de parcă atunci a coborât de pe vapor. Sau, cum ar zice el, „atunci coborât din vaporul”.

— O să vă placă la nebunie aici, ne asigură Suzette. Este un capăt de alee atât de liniștit.

— Ne place deja, spun eu.

— Iar casa voastră e atât de drăguță, adaugă ea, găsind încă o modalitate creativă de a sublinia că proprietatea noastră e substanțial mai mică decât a ei. Va fi perfectă pentru voi și copiii, mai ales cu încă un micuț pe drum.

Rostind aceste cuvinte, privește fix spre abdomenul meu, care categoric *nu* conține niciun micuț pe drum. N-au mai fost micuți acolo de vreo nouă ani.

Partea cea mai rea este că și Enzo răsucesc brusc capul spre mine și, preț de o secundă, pe chip îi trece o strălucire entuziastă, chiar dacă *știe foarte bine* că mi-am legat trompele când am făcut cezariana de urgență pentru Nico. Cobor privirea spre propriul pântec și observ că bluza face o umflătură nefericită. Simt că mor, în sinea mea.

— Nu sunt însărcinată, spun atât pentru Suzette, cât și, se pare, pentru soțul meu.

Suzette se plesnește cu palma peste rujul roșu.

— Oh, dragă, îmi pare *atât* de rău! Pur și simplu am presupus...

— Este în regulă, i-o retez rapid, înainte să înrăutățească și mai tare situația.

Cinstit vorbind, îmi iubesc corpul. Pe la douăzeci de ani eram ca o scoabă, însă acum am și eu de arătat, în fine, niște rotunjimi de femeie și îndrăznesc să spun că și soțului meu îi plac.

Acestea fiind zise, o să arunc bluza asta la gunoi.

— Avem doi copii.

Enzo mă ia cu brațul pe după umeri, nepăsător, se vede, la insulta pe care mi-a adus-o Suzette.

— Un băiat, Nico, și o fată, Ada.

Enzo este foarte mândru de cei doi copii ai noștri. E un tată minunat și probabil că ar mai fi vrut încă cinci, dacă nu era să mor când l-am născut pe Nico. Ne-ar fi plăcut foarte tare să adoptăm sau să avem grijă de câțiva copii, dar cu trecutul meu, acest lucru nu poate intra în calcul.

— Tu ai copii, Suzette? întreb eu.

Scutură din cap cu o expresie îngrozită.

— În niciun caz. Eu nu sunt genul matern. Suntem doar eu și soțul meu, Jonathan. Ne e foarte bine fără copii.

Excelent — are și ea propriul soț. Poate să stea la distanță de al meu.

— Dar în casa de vizavi de voi este un băiețel, adaugă ea. În clasa a treia.

— Și Nico e tot în clasa a treia, spune Enzo bucurat. Am putea oare să le facem cunoștință?

Când ne-am mutat, a trebuit să retragem copiii de la școală chiar în mijlocul anului. Credeți-mă — ultimul lucru pe care vi l-ați dori este să smulgi doi copii de școală primară din clasele lor, la jumătatea lui martie. M-am simțit coplesită de vină, dar nu ne putem permite